

Rospunka I.

Fuferka

ROSPUNKA I.

FAFERKA

Z ČESKÉHO ORIGINÁLU ROSPUNKA I.

ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA JANA PÁTKOVÁ

GRAFICKÁ ÚPRAVA JANA PÁTKOVÁ

**VYDALO NAKLADATELSTVÍ: PÁTKOVÁ ANNA -
SANTINI 8. 7. 2015**

EKNIHYSANTINI.CZ

VYDÁNÍ PRVNÍ

ISBN 978-80-88014-46-1 (PDF)

ISBN 978-80-88014-11-9 (EPUB)

ISBN 978-80-88014-60-7 (MOBI)

OBSAH

8.01 Část PRVÁ.....	7
8.02.....	9
8.12.....	10
8.13.....	12
8.14.....	13
8.22.....	15
8.40.....	17
8.41.....	19
8.50.....	21
8.58.....	23
8.59.....	25
9.00.....	27
9.07.....	28
9.08.....	30
9.12.....	31
9.17.....	33
9.47.....	34
9.48.....	36
9.49.....	38
9.59.....	40
10.00.....	42
10.03.....	43
10.04.....	45
10.16.....	47
10.17.....	49
10.23.....	51
10.24.....	53
10.25.....	55
10.37.....	56
10.38.....	58
10.53.....	59
10.54.....	61
11.09.....	63
11.10.....	65
11.11.....	67
11.12.....	69
11.13.....	71
11.17.....	72

11.21.....	73
11.23.....	75
11.29.....	76
11.30.....	78
11.37.....	79
11.38.....	81
11.42.....	82
11.58.....	83
11.59.....	84
12.00.....	86
12.01.....	87
12.02.....	88
12.03.....	89
12.04.....	91
12.05.....	93
12.06.....	94
12.07.....	96
12.08.....	98
12.09.....	100
12.10.....	101
12.11.....	103
12.12.....	105
12.13.....	107
12.14.....	109
12.15.....	110
12.16.....	112
12.17.....	113
12.18.....	115
12.20.....	116
12.21.....	118
12.22.....	120
12.23.....	122
12.59.....	124
13.13.....	125
13.14.....	127
13.27.....	128
13.41.....	130
13.47.....	131
13.58.....	133
13.59.....	135
14.07.....	136
14.11.....	138

14.16.....	140
14.19.....	142
14.21.....	144
14.26 Část čtvrtá.....	146
14.27	147
14.28.....	149
14.32.....	151
14.33.....	152
14.41.....	153
14.42.....	155
14.44.....	156
14.49.....	157
14.50.....	159
15.58.....	161
15.03.....	162
15.04.....	164
15.07.....	165
15.21.....	167
15.23.....	169
15.36.....	170
15.37.....	172
15.47.....	174
16.00.....	176
16.01.....	178

8.01 Část první

Letície

Překrásné oči z hloubky tůní mi srdíčkem poví.

Já moc dlouho už tě hledala.

A sluníčkové řasy zamykaly pohledy k utopení.

Už hledat nemusíš, odpovídám také srdcem.

Každé tvé mrknutí je jeden západ slunce.

A dáváš mi západů habaděj.

Já už tě našel.

Jako tenkrát, před dvěma třetinami mého života.

Potkal jsem malou holčičku.
Krásná byla moc.
Kudrnaté vlásky lemovaly něžnou tvářičku .
Stála jsi a hleděla pohledem princezny Malé.
Hleděla jsi mi do očí a slyším řeč srdíčka.
Kde jsi byl ?
Já na tebe čekám dlouho už.
A moje ji poví.
Už nečekej.
Já našel tě.
A oba jsme věděli ,že si rozumíme.
Její krásné sluníčkové pohledy byly mojí denní potravou.
Sotva se ráno princezna Malá probudí,dělá vše pro to, aby mne našla.
A já se přistihl,že jsem tam,kde mne najde.
Oba jsme věděli,že naše cesty od teď půjdou spolu.
Princezna napořád.
Já na to nechtěl myslet.
Leticie je velice chytrá a hodně osamělá.
Celý svůj dětský život hledala někoho pro řeč srdíčka.
Víš, nikdo nerozumí srdíčku mému jako ty,mi jednou pověděla.
Budeš přítel můj ?
Já nikoho jiného už bych nenašla.
A díváš se mi s velikou obavou do očí.
Leticie,jsi pro mne jediná na světě, povím.
Tys tak hodný,mi odpoví s obrovskou úlevou.
Píšu o jedné malé princezně,jenž se jmenuje jménem,které se hodí do rodu králů.

8.02

Leticie

Vím ,že po tolika letech,jsem opět potkal svoji něžně malou Letícií.

A vím,že nesmím ji ztratit,jako tenkrát.

8.12

A tak,uprostřed léta, se zrodilo přátelství na celý život.
Jedné malé holčičky.
Tak něžně malé,že i slova píšu něžně.
A mne,skoro dospěláka.
Leticie půjdeme na pout'?, ptám se.
Vystřelíš pro mne krásnou růží?
Ano vystřelím kolik budeš chtít.
Já chtěla bych tři, říká princezna.
Tolik a ukazuje mi dva prstíky.
Naklonila hlavičku a dívá se jedním očkem.
Já vím, bolí nožičky.
Beru ji na ramena a kráčíme na náves.
Z výšky rozdává sluníčkové úsměvy všem těm,kteří v ní uctívají princeznu
Malou.
Musím podotknout,že kamkoliv Leticie přijde a krásně se usměje,je pro
všechny
okolo den šťastnější.
Však ona to o svých očích ví.
Ví,že rozdávají radost a štěstí pro všechny.
Na návsi najdeme střelnici s růžemi.
Když mám špejle na mušce, ptám se.
Kterou si přeje moje Letí?
Tam,tam tu krásně žlutou,ukazuje prstíkem.
Mačkám spoušť růže padá.
Ještě jednu žlutou,slyším její krásnou barvu hlasu.
A opět padá.
Chvilí váhá a pak poví.
Maminka má ráda červené růže.
Vystřelil jsem ještě párkrát,červená ne a ne spadnout.

Mám poslední náboj Letície,hlásím.

Tahá mne za ruku a povídá.

Klekni přede mne!

Klečím a dívám se princezně do hlubokých očí.

8.13

Jsou nejprve smutné.

Pak koutky úst a očí se pomalu zvedají.

A najednou u mého srdce sladce zatrne.

Princezna to pozná a řeči srdíčka mi poví.

Ted' už maminka červenou růží bude mít.

Vstávám a červená růže padá dolů.

Leticie mi radostí tleská a pohledem děkuje.

Podávám ji papírové růže a říkám.

Hezké jsou, však nevoní.

Pohodlně jsme se usadili do trávy a Letí mi podává růže a poví.

Dívej prosím do očí !

Dívám se.

Jen při západu sluníčka a ted' se papírové růže rozvoněly.

Leticie se šťastně usmívá a říká.

Víš, já hezká bych chtěla být pro tvoje srdíčko.

Musíš вплést žluté růže mně do vlasů.

Odstraňuji špejle a вплétám je do jejich tmavých kudrlinek.

A opravdu.

Všichni s obdivem hledí na princeznu.

A moje hrud' se dme pýchou nad tak krásným pokladem.

Já mám hlad příteli, pak poví.

Koupil jsem párky v rohlíku, žlutou limonádu a je nám spolu dobře.

I když má velký hlad pomalu ukusuje malá sousta.

Ona je opravdu Malou princeznou.

Odpoledne začalo přecházet poznenáhlu v podvečer.

Beru ji opět na ramena a loudáme se domů.

Napíšeš mi básničku o tom ,jak jsem hezká, říká po chvilce mlčení ?

Já neumím psát básničky, odpovím.

Ale umíš, já vím.

8.14

Jak že víš ?

Rybička v rybníce mi povídala.

Postavím ji před sebe do trávy,kleknu a dívám do očí.

Jak že rybičky vědí ?

Kdopak jim je povídal ?

Neřeknu až napíšeš o mně pro malou Leticii.

Dívám se do daleka v soumraku avšak žádné verše v hlavě nejsou.

Takhle to dnes nepůjde.

Princezno, prosím dej mi sluníčkový úsměv.

Usmívá se mi do očí a v hlavě se řadí slova do rýmů.

Malinko se ukloním a přednáším verš pro Letí.

Krásu když dávali dvakrát jsi byla

princezno malá s něžným nosíkem

po třetí pak,když troška jim zbyla

pro tebe přinesli,kývla jsi prstíkem.

Bylo vidět ,jak se přímo tetelí ve slovech,když jsem přednášel.

Vzal jsem ji do náruče a nesl domů.

Dělala že spí ale srdíčko ji tlouklo opřekot.

Když jsem ji předával mamince podala ji červenou růži.

Víš, přítel ji pro tebe vystřelil, ještě poví.

Pak sladce usnula s hezkým snem ve tvářičce.

Třeba se ji bude zdát i o mně.

Pomyslel jsem si.

A bylo to také toužebné mé přání.

8.22

Kde ty máš království, ptala se mne malá Letície.

Víš, tam co na mne někdo čeká.

Věrně čeká ?

Tam máš svoji královnu ?

A v jejich očích vidím velikou obavu.

To království já celý život hledám, povím ji.

Její krásné oči strachem přímo křičí.

Už jsi ho našel ?

Ptá se, ale ústa ji zůstala němá.

Nemá odvalu se zeptat nahlas.

Tak poslala srdíčko vybojovat ten nerovný boj.

Dívám se do těch bezedných, strachem uštvaných hlubin.

I našel.

A opět otázka bez hlasu.

Kdo tě tam věrně čeká ?

Tvoje královna ?

Vrtím hlavou a říkám.

Jedno krásné děvčátko co jméno má z rodu králů.

Z pohledu ji zmizel strach.

Povíš jak se jmenuje, slyším její hlas.

Nemluvím jen se propadám na dno studánek.

Dívám se dívám a srdce sladce trne.

V očích má miliony hvězd nekonečného vesmíru.

Už ví v srdci zapsáno, že její jméno mám.

Princezno moje Malá.

8.40

Sedával jsem často na stráni před domem princezny Malé.

A čekal až se objeví.

Někdy se přikrášlovala až dlouho.

Nevadí.

Budu zatím skládat verše o jejich sluníčkových úsměvech.

Zavřu víčka a vidím moji kamarádku.

A slyším překrásnou barvu hlasu.

Bude ta básnička o mně ptá se Letí srdíčkem.

O očích tmavých, hlubokých jak tůň, odpovím.

Slova se v hlavě začínají řadit do veršů.

Jestli je nenapíšu, ztratí se.

Papír ani tužku však nemám.

Rozhlížím se po stráni.

Jen šípkové růžičky na mne pomrkávají v teplém odpoledni.

Děkuji za nápad, kývnu na ně.

Postavím se před růžový keř a jednu růžičku učím rým.

Snad si zapamatuje jednu sloku.

Jak tak recituji, slyším za sebou ten překrásný hlas.

Už běžím za tebou.

Otáčím se a dostávám nádherný úsměv sluníčkových očí.

Ahoj kamarádko.

Složil jsem pro tebe verše.

Tak pověz přeci.

Já je ale zapomenul.

To je moc velká škoda.

Ale já je naučil jednu růžičku.

Ted' však nevím, která to byla.

Neboj, však ona poví.

Malá Letície se postaví před šípkový keř, dá pěstičky v bok.

8.41

Zamračí se a poví růžičkám.

Když nepovíš, budu mračit.

I nemrač, nemrač volají celé zděšené.

Ona hnedle poví.

Malá princezna se na ně usměje tím svým úsměvem.

A ta kterou jsem naučil verše se malinko ukloní a přednáší pro moji přítelkyni
srdíčkovou řečí.

Tohle vše vyřeší dotek víček

někde uprostřed si řasy podají

kdy v trávě urousané od rosníček

hlubokých očí milenci se setkají.

Dnes je krásný den, povídám princezně.

Zůstaneme na stráni a já ti budu vyprávět, odvětila jsi.

A za ten čas, co jsem pobýval s princeznou Malou se všechny růžičky na
tom keři

naučily moje verše.

Každá znala jinou sloku.

A rosníčky dole v trávě u potůčku udiveně poulí oči na šípkový keř.

Rybí potěr na svých výpravách za dálkami je roznáší až do rybníka.

Tak si říkám co bude s verši na podzim až růžičky odkvetou.

Letície pátrá v moji tváři a vytuší.

Já už je všechny umím.

Až budu psát,napíšu je.

8.50

Sluníčko mi blýsklo do okna vzkaz.

Blízký tvému srdíčku spěchá za tebou.

Aha už jde pro mne.

Pootočím pohled do okna a vzkazuji hvězdičce,co jediná svítí ve dne.

Děkuji moc,má přítelkyně.

Nejsem přítelkyně,jsem kmotra tvých sluníčkových očí.

Děkuji kmotříčko.

Popadnu tašku a pádím ven.

Musím mu dát najevo,že bez něj by moje srdíčko bylo hrozně osamělé.

Že bych neměla žádného kamaráda.

A srdíčko přitakává.

Jestli neřekneš,nezasloužíš ho !

Já vím,jeho je moc věrné.

I hlava se přidává.

Jak tvoje srdíčko,také tak ?

Nechtěj,nepřemýšlím,je můj.

Jak tvůj ?

Řekl snad ?

Ne neřekl jen očima povídal.

Jak tedy víš ?

Nevím, jestli ztratím, už nenajdu.

Jsem venku a zmatená, tou samomluvou.

Ahoj moje malá Letície.

Den dlouhý byl bez tebe, říkám příteli srdíčkem.

Díváš se mi do očí a já se už nebojím.

A najednou slyším sama sebe jak ti říkám.

Bez věrnosti tvých očí já bych už nemohla žít.

Jak jednoduché.

Jak prosté.

8.58

Na trnkové stráni rostou všelijaké keře z náletu.

Jen trnkové tam nejsou.

Kousek od potůčku rostou lísky.

Pod nimi u velkého placatého kamene často s Letí usedáme a pořádáme oříškovou hostinu.

Menší kámen, přesně do dlaně, je tam taky.

Roztloukám nasbírané oříšky a kladu je před princeznu.

Počká až jich je víc a pak je třídí na malé a větší.

Proč je třídíš, ptám se ?

Malé sním sama o větší se podělíme.

Pohladím ji po vláscích.

Jsi hodná Leticie.

Ty bys udělal taky, ne ?

Po hostině jde princezna zaopatřit svoji šípkovou drobotinu.

Tančí od jednoho šípkového keře k druhému až je všechny obejde.

U každého se zastaví.

Usmívá se tím krásným úsměvem na růžičky.

Každé se dotkne prstíkem kam až dosáhne.

A tou svoji neodolatelnou barvou hlasu s nimi rozpráví.

Jak jste krásné.

A jak pěkně voníte.

Růžičky okvětními plátky se chvějí v jejím sluníčkovém úsměvu a řečí
srdíčka

poví.

Jsi naše sluníčko.

Za to, že se na nás tak krásně usmíváš, ti dáme dárek.

A jaký, jaký chce vědět princezna ?

To my nesmíme, nesmíme povědět.

Až na podzim.

Až listí vítr rozvane.

•

8.59

Jelikož znám srdíčkovou řeč, daří se mi dobře odezírat.

Nahoře na stráni,tam co k nebi je blíž,roste keř šípkové růže jablečné.

U toho se Leticie zdrží vždy nejdéle.

Ty tak hezky voníš po jablíčkách.

Když slunce zajde za mráček si odpočinout,princezna se na něj pohádkově

usměje a keř se rozvoní dvojnásobnou vůní.

Pak Leti přitanečí zpět a usedne na své místočko.

Chvilí mlčí,o čemsi přemýšlí.

Víš,tam až nahoře roste šípková růžička a ta voní jinak.

Jak že voní jinak ?

Ona je hodně blízko sluníčka,povím.

Proto voní jinak ?

A jak voní,ptám se naoko ?

Nu jako když jím jablíčko,odpoví Leti.

A když se na něj usmíváš ?

Voní o mnoho víc,poví.

To ale nevoní růžičky.

Tak voní její lístečky.

Růžičky voní stejně ?

Ano princezno,růžičky voní stejně.

Leticie se zvedla a tančí nahoru na stráň.

Nebráním jí,vím že musí.

Po chvíli se vrací.

V ručičce nese natrhané lístky jablečné růže.

Strká mi je k nosu.

Nevoní !

Nevoní vůbec,povídá.

Kleknu si před ni a dívám se do jejích vyplašených očí.

Víš,tady na ně nesvítí sluníčko.